

[Rytter.]

nævnt —, og endvidere kritiserede, at Dommere har Ekstraandtægter . . . (*Justitsministeren* [Steincke]: Nej, jeg kritiserer ikke, at Dommerne har Ekstraandtægter) . . . Men der kunde være Fare for, naar man stillede sig paa den og den Maade, at Ekstraandtægterne faldt bort. Nej, jeg synes ikke, Ministeren skulde have gjort det. Det gør mig altid lidt utilpas, naar jeg læser en Avisartikel og kommer til noget, der er positivt urigtigt — og kender man godt til en Sag, træffer man ofte Fejl der. Saaledes gik det mig ogsaa ved at læse denne Artikel, som jeg altsaa sætter i Modsætning til Avisartikler. Dér traf jeg lige straks paa en Fejl, hvor Ministeren rippede op, om jeg saa maa sige, i en gammel Strid mellem den højtærede Minister og mig, og da den højtærede Minister ikke blot har nævnt det i sin Pjece, men ogsaa er gaaet ind paa det i Folketinget, bliver jeg nødt til at tage det op her, men jeg haaber paa en elskværdig Maade. Det er den saakaldte Berning-Sag, jeg sigter til.

Ministeren siger herom, og det forekommer mig, at Ministeren siger det paa en noget utiltalende Maade: Det var nødvendigt for mig at optræde saaledes over for Berning, hvis jeg vilde have min Lov og min Internering igennem. Jeg synes ikke, det er rigtigt at sige det paa den Maade, for jeg synes aldrig, man kan sige, at det er nødvendigt at ødelægge en Mands Eksistens for at faa en Lov igennem. Jeg ser paa Sagen paa en helt anden Maade end den højtærede Minister. Den højtærede Minister havde indespærret en Mand, der gik for at være en stor Sædelighedsforbryder. Der blev opponeret i Folketinget: det kunde Ministeren ikke gøre. Ministeren fremsatte saa et Lovforslag, der skulde give Ministeren Tilladelse til, at dette kunde ske. Lovforslaget blev overalt modtaget med Sympati, og næsten alle i de 4 Partier sluttede sig til det med Brask og Bram; det var et godt Forslag, saaledes skulde man netop optræde. Inden for Partiet Venstre var der 2 Medlemmer, som ikke var saa glade ved Forslaget; det ene var undertegnede, og det andet var en Dame i Landstinget, Frk. Marie Christensen. Vi sagde: Vi kan ikke forstaa, at dette overhovedet kan gaa. Stemningen var imod os, men vi kunde ikke bøje os og maatte have Sagen i Udvalg. I Løbet af kort Tid stod Venstres Medlemmer ovre i Folketinget fast som en Mur omkring mig og sagde: Dette Lovforslag kan vi ikke gaa ind paa. Alle Bladene derimod, selvfølgelig navnlig de socialdemokratiske,

fremstillede mig omgivet af alle Landets Sædelighedsforbrydere, og det gik Landet rundt: Den forhenværende Justitsminister, Sædelighedsforbrydernes nuværende Forsvarer. Det var jo ikke absolut morsomt. Jeg kunde ikke faa Artikler optaget i Bladene, selv ikke i Venstrepressen, medmindre det skete under mit Navn, saaledes havde den højtærede Minister hypnotiseret hele Stemningen. Venstre stod imidlertid fast, men Avisfejden blev ved.

Saa gjorde jeg et af de fornøftigste Træk, jeg har gjort i mit Liv: jeg henvendte mig til en Mand i Folketinget, som ingen kunde beskyldte for at være min gode Ven og Meningsfælle, og spurgte, om han ikke vilde støtte mig i denne Sag. Han svarede ærligt og redeligt: Det kan jeg ikke, for i formel Henseende er jeg uenig med Justitsministeren, men reelt har Justitsministeren Ret. Jeg bad saa, om han ikke vilde læse Akterne igennem, og det lovede han mig. Næste Dag kom han da til mig og sagde: Jeg staar ved Deres Side i denne Sag. Denne Mand lod i et Interview forstaa, at han stod paa samme Side som jeg. Det medførte, at hele Reklamen hørte op rundt omkring i Bladene. Nu kunde man godt drøfte Sagen rent sagligt, og den gik saa til et Rigsdagsudvalg. Der fremkom et Forslag, som overhovedet ikke havde noget til fælles med Justitsministerens, end ikke Titelen var den samme. Bølgerne gik højt, for man ventede hele Tiden en Højesteretsdom, og den faldt jo og gik Ministeren imod. Jeg maa sige, at den højtærede Justitsminister er den eneste, som jeg kunde tænke mig kunde overleve en saadan Højesteretsdom. Havde det været mig, vilde to Partier være faldet over mig, fordi jeg havde gjort mig skyldig i den Handling at indespærre denne Mand, og de to andre Partier vilde ikke have taget mig i Forsvar — og efter min Mening med Rette. Men den højtærede Justitsminister kunde overleve denne Sag. Det var godt gjort! Maa jeg tilføje, at den Mand, som dengang bistod mig, og hvis Navn jeg kan nævne, fordi han selv offentlig tog til Orde i et Interview, er den Mand, som i Øjeblikket sidder i Landstingets Formandsstol. Det kom altsaa offentligt frem, og jeg har tit tænkt derpaa med Taknemmelighed, for det bevirkede, at hele Avisfejden var som blæst bort, da Folketingsmand Zahle erklærede, at han med Hensyn til denne Sædelighedsforbrydelse stod ved min Side.

Sagen fik for Resten et ganske morsomt Efterspil, som vist vil mere den højtærede Minister. Jeg var ude til et Møde, og dér kritiserede jeg rent sagligt og elskværdigt,